

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. J. Milučkého v právnej veci žalobcu: **J. B.**, s miestom podnikania J. X., P. B., zastúpeného JUDr. T. B., advokátom so sídlom D. X., P. B., proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie** so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0782/99/2008 zo dňa 11. decembra 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/22/2009-30 zo dňa 09. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/22/2009-30 zo dňa 09. februára 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SK/0782/99/2008 zo dňa 11. decembra 2008, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil

rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. P/0284/03/2008 zo dňa 25. septembra 2008 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 10 000 Sk (331,94 €) pre porušenie povinností predávajúceho (žalobcu) zistené pri kontrole dňa 12. júna 2008 v prevádzkarni G. v P. B.. Žalobca porušil povinnosti predávajúceho v tom, že ak neuznal reklamáciu do troch pracovných dní, bol povinný reklamovaný výrobok zaslať na vlastné náklady na odborné posúdenie a na požiadanie orgánu dozoru zaslanie alebo výsledky odborného posúdenia preukázať orgánu dozoru. K neuznaným reklamáciám, ktoré uplatnili spotrebiteľia v dňoch 2. apríla 2008, 4. apríla 2008 a 26. mája 2008 žalobca nepreukázal ich zaslanie na odborné posúdenie alebo nepreukázal výsledky odborného posúdenia, čím porušil § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Žalovaný považoval výšku uloženej pokuty za primeranú zistenému skutkovému stavu.

Krajský súd dospel k záveru, že z žaloby ako aj z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca si nesplnil povinnosť predávajúceho a nevedol evidenciu o reklamáciách v zmysle ust. § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď nepreukázal, že ku dňu kontroly t.j. k 12. júnu 2008 predložil orgánu dozoru údaje o spôsobe vybavenia reklamácie. Za spôsob vybavenia reklamácie v širšom zmysle zákona je možné podľa názoru súdu považovať aj takú evidenciu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ nesúhlasil s predložením chybného mobilného telefónu na odborné posúdenie na to oprávnenej osobe a že žiadal jeho opravu na vlastné náklady. Poznamenal, že z evidencie o reklamáciách, ktorú bol žalobca povinný predložiť orgánu dozoru v čase vykonania kontroly, nevyplýva jeho tvrdenie, že vo veciach reklamácie postupoval v súlade s vôľou spotrebiteľa, nakoľko žiadne vyjadrenie spotrebiteľa v naznačenom smere ku dňu kontroly nebolo predložené. Potom takéto tvrdenie žalobcu súd považoval za účelové, a preto vykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov nebolo dôvodné. Dodal, že čestné vyhlásenie zamestnankyne E. V. ako aj vyhlásenie spotrebiteľky A. Č. nemajú právny význam na posúdenie vecí, pretože neboli predložené po vykonanej kontrole až v odvolacom konaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný ako aj správy orgán prvého stupňa dostatočne zistili skutkový stav, zabezpečili potrebné doklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili z nich správny právny záver, s ktorým sa súd stotožnil.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. SK/0782/99/2008 zo dňa 11. decembra 2008 a vec mu vráti na nové prejednanie a rozhodnutie. Z napadnutého rozhodnutia vyvodil následne namietaný záver, že sa mal svojim konaním dopustiť priestupku, keď poškodil práva spotrebiteľa tým, že porušil zákon o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že na konanie o priestupkoch sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, pričom v danom prípade zákon nestanovuje, aká forma zavinenia sa na naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku, ktorý sa mu kládol za vinu vyžaduje. Z uvedeného vyvodil, že na jeho naplnenie sa teda vyžaduje zavinenie z nebanlivosti a to niektorým zo spôsobov uvedených v § 4 ods. 1, písm. a/, b/ zákona o priestupkoch. Preto podľa názoru žalobcu správne orgány ani krajský súd nepreukázali a v ničom neodôvodnili, akým spôsobom bolo preukázané zavinenie žalobcu a to akoukoľvek formou. Zdôraznil, že žalobca naproti tomu preukázal, že pri všetkých vytýkaných reklamáciách sa zákazníci sami slobodne rozhodli, že nesúhlasia, aby boli ich mobilné telefóny posielané na odborné posúdenie, ale žiadali bezodkladne vykonať ich opravu mimo reklamačného konania. Vyslovil názor, že dostatočne preukázal, že zákazníci žalobcu výslovne žiadali, aby ich mobilné telefóny nezasielal na odborné posúdenie, preto nemal povinnosť kontrolným orgánom predložiť dôkaz o tom, že výrobok na odborné posúdenie zaslal. Tvrdil, že ak by v rozpore so záujmom zákazníka poslal jeho mobilný telefón na odborné posúdenie a nevyhoviel jeho žiadosti o iný spôsob vybavenia reklamácie, konal by v rozpore s dobrými mravmi a takéto konanie by bolo diskriminačné a vybočujúce z pravidiel morálky pri predaji výrobku a poskytovaní služby. Práve uvedené konanie by podľa žalobcu bolo porušením povinnosti ustanovenej v zákone o ochrane spotrebiteľa a bolo by postihnuteľné, v súvislosti s čím odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/76/2008.

Ďalej žalobca krajskému súdu vyčítal, že ním vydané napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nereaguje na dôvody podanej žaloby, nakoľko už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu v správnom konaní namietal výšku pokuty a tvrdil, že prvostupňový orgán ju ničím neodôvodnil, keďže neuviedol, prečo posúdil jeho konanie podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Dodal, že len formálne konštatovanie, že pri uložení pokuty sa prihliadalo na mieru zavinenia, je bez bližšieho odôvodnenia nepresvedčivé a nepreskúmateľné a odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Sž/24/1996.

Ohľadom evidencie reklamácie žalobca uviedol, že prijatie reklamácie a rozhodnutie o spôsobe vybavenia reklamácie nepovažuje za rozhodnutie v pravom slova zmysle, teda nevyžaduje sa jeho písomná forma a zákon nestanovuje jeho náležitosti. Tvrdil, že pokiaľ predajca nevybaví reklamáciu do troch pracovných dní, nemusí preukázať, že ju nemohol vybaviť, či už zo subjektívnych alebo objektívnych dôvodov a nemusí preukazovať, že v tejto lehote žiadal o prípadné znalecké posúdenie reklamovanej veci. V závere uviedol, že ak zákonodarca ukladá vybavenie reklamácie najneskôr do 30 dní, mal na mysli jej vybavenie, či už v kladnom alebo zápornom zmysle (viď rozhodnutie NS SR 7Sž/97/99), pričom žalobca vo všetkých preskúmaných prípadoch preukázal, že ho zákazníci požiadali, aby v reklamacii odoslaním mobilných telefónov na znalecké posúdenie nepokračoval, ale telefóny zaslal na opravu. Dodal, že dňom, keď sa so zákazníkom takto dohodol, došlo k vybaveniu reklamácie iným spôsobom a to v zákonom stanovenej lehote.

Dňa 3. septembra 2010 boli tunajšiemu súdu žalobcom doručené štyri listy z dní 20. novembra 2008 a 21. novembra 2008 spoločne označené ako stanoviská účastníkov reklamačných konaní, obsahujúce vyjadrenia, v ktorých títo zhodne uvádzajú, že reklamácia bola ukončená na základe ich žiadosti bez zaslania mobilného telefónu na odborné posúdenie, pričom o tejto povinnosti boli zo strany predajcu informovaní, s čím však nesúhlasili a žiadali o vydanie svojho mobilného telefónu. Dodali, že uvedený postup je výsledkom ich slobodného rozhodnutia a ničím neboli ukrátení na svojich právach.

Žalovaný správny orgán sa písomne k odvolaniu vyjadril a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že s námietkami žalobcu sa riadne vysporiadal nielen v druhostupňovom rozhodnutí, ale aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 9. marca 2009, na ktorom naďalej trvá a nie je si vedomí žiadneho porušenia zákona. Vo svojom rozhodnutí vychádzal zo zákona o ochrane spotrebiteľa a má za to, že pokutu uložil v súlade s ust. § 24 ods. 1 cit. zákona, z ktorého vyplýva, že za zistené nedostatky je možné uložiť pokutu až do výšky 66 387,83 € (2 000 000 Sk), pričom v rozhodnutí zdôraznil, že prvostupňový správny orgán uložil sankciu na spodnej hranici uvedenej sadzby a pri určení jej výšky vychádzal zo závažnosti správneho deliktu, spôsobu a následkov jeho spáchania, ako i charakteru protiprávneho konania.

Zdôraznil skutočnosť, že v predmetnej veci išlo o správny delikt a nie priestupok, a preto žalovaný uložil sankciu podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom mal za to, že z uvedeného ustanovenia vyplýva, že tieto sankcie sa ukladajú za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom a nie za priestupky. Vyjadril sa, že žalobca si nespĺnil povinnosť predávajúceho a nevedol evidenciu o reklamáciách v zmysle ust. § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď tvrdenie žalobcu, že vo veciach reklamácie postupoval v súlade s vôľou spotrebiteľa, nevyplýva z jeho evidencie o reklamáciách, ktorú bol povinný predložiť orgánu dozoru v čase vykonania kontroly. Preto žalovaný považoval takéto tvrdenie žalobcu za účelové. V závere vyslovil názor, že žalovaný ako kontrolný orgán postupoval v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, správne zistil skutkový stav a vyvodil právny záver v tom zmysle, že kontrolovaný subjekt porušil uvedený právny predpis. Na základe tohto zistenia bola žalobcovi uložená pokuta, ktorú žalovaný považoval za primeranú k zistenému porušeniu zákona a rozsahu dopadu na spotrebiteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvola-

cieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 3. februára 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V preskúmvanej veci, ako vyplýva z obsahu jednotlivých listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že medzi účastníkmi konania nie je sporný zistený skutkový stav veci na základe vykonanej kontroly zo dňa 12. júna 2008 kontrolnými orgánmi Slovenskej obchodnej inšpekcie, keď sa preukázalo, že žalobca ako predávajúci uplatnené reklamácie v dňoch 2. apríla 2008, 4. apríla 2008 a 26. mája 2008 vybavil zamietnutím, a to bez toho, aby bolo vo veci vykonané príslušné odborné posúdenie.

Vzhľadom na zistený skutkový stav a na odlišné právne názory účastníkov konania na danú problematiku je podľa právneho názoru odvolacieho súdu rozhodujúce zistiť a ustáliť, či žalobca nerešpektovaním postupu zakotveného v ustanovení § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa porušil právnu povinnosť a či v dôsledku porušenia tejto právnej povinnosti následne správne orgány sankcionovali žalobcu v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa ak spotrebiteľ uplatní reklamáciu, predávajúci alebo ním poverený zamestnanec alebo určená osoba je povinný poučiť spotrebiteľa o jeho právach podľa všeobecného predpisu; na základe rozhodnutia spotrebiteľa, ktoré z týchto práv spotrebiteľ uplatňuje, je povinný určiť spôsob vybavenia reklamácie podľa § 2 písm. m/ ihneď, v zložitých prípadoch najneskôr do 3 pracovných dní odo dňa uplatnenia reklamácie, v odôvodnených prípadoch, najmä ak sa vyžaduje zložitá technická zhodnotenie stavu výrobku alebo služby, najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po určení

spôsobu vybavenia reklamácie sa reklamácia vybaví ihneď, v odôvodnených prípadoch možno reklamáciu vybaviť aj neskôr; vybavenie reklamácie však nesmie trvať dlhšie ako 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Po uplynutí lehoty na vybavenie reklamácie má spotrebiteľ právo od zmluvy odstúpiť alebo má právo na výmenu výrobku za nový výrobok.

Podľa § 18 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný na požiadanie orgánu dozoru preukázať kópiu potvrdenia o prijatí reklamácie, dôvody, pre ktoré nie je možné rozhodnúť o spôsobe vybavenia reklamácie ihneď a pre ktoré nie je reklamáciu možné vybaviť ihneď po určení spôsobu vybavenia reklamácie, zaslanie alebo výsledky odborného posúdenia a kópiu dokladu o vybavení reklamácie.

Ako vyplýva z administratívneho spisu, žalobca ako predávajúci zamietol spotrebiteľmi uplatnené reklamácie mobilných telefónov bez toho, aby preukázal zaslanie alebo výsledky odborného posúdenia reklamovaného tovaru. Dňa 2. apríla 2008 bola uplatnená reklamácia mobilného telefónu E., ktorá bola vybavená dňa 9. apríla 2008 zamietnutím. Zároveň reklamácie uplatnené dňa 4. apríla 2008 ohľadom mobilných telefónov S. a S. boli vybavené v dňoch 17. apríla 2008 a 18. apríla 2008 zamietnutím. Rovnako ako reklamácia prijatá dňa 26. mája 2008, vybavená dňa 9. júna 2008 zhodne zamietnutím.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v dobrej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Z ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa nesporne vyplýva, že vybavenie reklamácie nemôže trvať dlhšie ako 30 dní a tiež že predávajúci je povinný, ak reklamáciu neuzná do 3 pracovných dní, zaslať následne výrobok na vlastné náklady na

odborné posúdenie, pričom predávajúci je povinný orgánom dozoru na ich požiadanie preukázať zaslanie alebo výsledky odborného posúdenia. Zákonomdarca teda uložil predávajúcemu povinnosť predložiť orgánu dozoru výsledky odborného posúdenia alebo ich preukázať a orgán dozoru má možnosť sankcionovať nesplnenie tejto povinnosti pokutou.

Z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že predávajúci nesmie spotrebiteľovi ukladať povinnosť bez právneho dôvodu a upierať práva, ktoré spotrebiteľovi vyplývajú z ustanovenia § 3.

Žalobca okrem iného namietal záver vyvedený z napadnutého rozhodnutia, že sa mal svojím konaním dopustiť priestupku, keď poškodil práva spotrebiteľa porušením zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom správne orgány ani krajský súd nepreukázali a v ničom neodôvodnili, akým spôsobom bolo preukázané zavinenie žalobcu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že vznesenú námietku považuje za neodôvodnenú, nakoľko v predmetnej veci sa žalobca nedopustil spáchania priestupku, ale išlo o správny delikt fyzickej osoby – podnikateľa, ktorý je postihovaný zásadne bez ohľadu na zavinenie. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že základom administratívnej zodpovednosti právnických osôb a fyzických osôb – podnikateľov je zodpovednosť za správny delikt, pričom pojem správneho deliktu nie je všeobecne definovaný v žiadnom právnom predpise. Pri vymedzení tohto pojmu vychádza teória aj prax zo všeobecných pojmových znakov správneho deliktu, obsiahnutých v pozitívnej právnej úprave. Za všeobecné pojmové znaky správneho deliktu možno považovať najmä konanie, protiprávnosť, sankcionovateľnosť, zodpovedná osoba, zavinenie (okrem prípadov konštrukcie zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie) a ustanovenie znakov deliktu priamo zákonom (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/124/2009).

Za typické skupiny (druhy) správnych deliktov sa v slovenskej teórii vzhľadom na pozitívnu právnu úpravu považujú

- priestupky,
- iné správne delikty fyzických osôb postihované na základe zavinenia,

- správne delikty právnických osôb a fyzických osôb (napr. podnikateľov) postihované zásadne bez ohľadu na zavinenie,
- správne disciplinárne delikty a
- správne poriadkové delikty.

Správne delikty fyzických osôb postihované zásadne bez ohľadu na zavinenie možno definovať ako protiprávne konanie fyzickej osoby oprávnenej na výkon činností, ktorého znaky sú ustanovené zákonom, za ktoré ukladá správny orgán sankciu ustanovenú týmto zákonom. Zodpovednosti podliehajú fyzické osoby vystupujúce ako podnikatelia alebo prevádzkovatelia kvalifikovaných činností, s ktorých výkonom sa spája množstvo povinností odlišných od všeobecných povinností fyzickej osoby. Dôraz sa kladie práve na charakter vykonávanej činnosti a ide tu o výnimku zo zásady, podľa ktorej zodpovedajú fyzické osoby za protiprávne konanie na základe zavinenia.

Ani námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej pokuty nepovažuje odvolací súd za relevantnú, nakoľko už správny orgán prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri určení výšky pokuty prihliadol na charakter protiprávneho konania a na objektívnu zodpovednosť predávajúceho vyplývajúcu zo zákona o ochrane spotrebiteľa bez ohľadu na spôsob, teda či išlo o konanie úmyselné alebo nedbanlivostné. Doplnil, že protiprávne konanie posúdil za závažné, nakoľko bolo zistené v štyroch reklamačných konaniach a za závažné aj z hľadiska následkov, keďže nebolo zabezpečené objektívne posúdenie väd výrobkov, ktoré zákon zaručuje spotrebiteľovi, keď protiprávnym konaním boli porušené práva spotrebiteľa chránené zákonom, pričom pokuta bola uložená v dolnej hranici sadzby. K uvedenému odvolací súd dodáva, že výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a súd sa výškou uloženej sankcie zásadne zaoberá len v prípade, ak by voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadi pri rozhodovaní o výške sankcie, nezodpovedala obsahu spisu, alebo by sa priečila zásadám logického myslenia. Takéto pochybenie v tomto konaní a rozhodnutiach žalovaného ako aj prvostupňového orgánu, neboli odvolacím súdom zistené. Výška uloženej sankcie bola náležitým spôsobom odôvodnená a vzhľadom na výšku sankcie, ktorá bola uložená na úrovni dolnej hranice

zákonnej sadzby, bola podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odôvodnená dostatočne.

Odvolací súd taktiež neprihliadol na námietku žalobcu týkajúcu sa evidencie reklamácie a spôsobu jej vybavenia, a to s ohľadom na skutočnosť, že zo žaloby ako aj z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca si nesplnil povinnosť predávajúceho a nevedol evidenciu o reklamáciách v zmysle ustanovenia § 18 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa. Zároveň dodáva, že prevzatím výrobku do reklamačného konania vznikajú povinnosti pre predávajúceho, medzi ktoré patrí aj to, že ak predávajúci chce reklamáciu zamietnuť, musí výrobok zaslať na odborné posúdenie, o čom nemôže rozhodnúť spotrebiteľ, ale predávajúci. Preto odvolací súd nemohol prihliadnuť k vyjadreniam obsiahnutým v štyroch listoch zo dňa 20. novembra 2008 a 21. novembra 2008 spoločne označeným ako stanoviská účastníkov reklamačných konaní, doručených tunajšiemu súdu dňa 3. septembra 2010. Súčasne poukazuje na skutočnosť vyplývajúcu z tvrdení žalobcu, že spotrebiteľia požiadali o vybavenie reklamácie bez zaslania mobilného telefónu na odborné posúdenie, avšak až po uplynutí doby, kedy mal byť výrobok odoslaný na odborné posúdenie, čo jednoznačne svedčí o tom, že predávajúci si svoju povinnosť nesplnil, ktorú skutočnosť potvrdzujú aj dátumy prijatia a vybavenia reklamácie presahujúce tri dni.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti zastáva odvolací súd právny názor, že žalobca sa v danom prípade dopustil porušenia právnej povinnosti nerešpektovania ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, a preto oprávnené orgán dozoru žalobcovi v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložil pokutu na dolnej hranici príslušnej sadzby, zakotvenej v § 24 ods. 1.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako súladný so zákonom potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a preto mu nevzniklo právo na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a nakoľko žalovanému správneho orgánu v odvolacom konaní napriek úspechu trovy nevznikli, rozhodol potom o trovách konania odvolací súd tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. februára 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská